

L'executiu de Mariano Rajoy es va reunir amb representants dels sindicats espanyols i la patronal CEOE per parlar de la reforma laboral i cercar un acord social, que finalment no es va produir.

la, segons González, “a una situació insostenible a mitjà termini”, perquè atempta contra la lògica que fa créixer i enfortir una economia. “Quan una empresa guanya diners, inverteix en maquinària i s'expandeix, i de manera natural, creix la seva productivitat i els treballadors estableixen la seva situació, de la mateixa manera que quan hi ha una recessió cau la demanda i, en conseqüència, es produeix menys.

“Però Espanya ho ha fet sempre malament, i amb la Transició no va voler rectificar”. De fet, González va més enllà i atribueix aquest comportament anticíclic també a la relació entre el món empresarial i la classe política espanyola: “Avui encara hi ha una classe empresarial que estava acostumada que les coses funcionessin pels contactes amb la classe política. No els calia ser eficients, perquè els vincles amb la classe política ja garantien que el seu negoci tindria contractes i continuaria guanyant diners a dojo. Amb la democràcia això no s'ha trencat, no ha aparegut una classe empresarial més dinàmica i eficient, continua ancorada en els vicis del franquisme”, rebla aquest professor.

El sector de la construcció és el màxim exponent d'aquest tarannà empresarial. Grans contractes d'obra pública que es reparteixen entre les principals constructors de l'Estat han fet d'or les principals empreses constructors –cinc de les deu constructors més potents del món són espanyoles: Ferro-

vial, ACS, Global Via-FFC, OHL i Sacyr–, i, flanquejades per una legislació laboral que els és del tot favorable, han emprat mà d'obra barata vinguda de fora de l'Estat per impedir que els salaris d'aquest sector es desapareixin malgrat el creixement desorbitat dels ingressos de les companyies amb la bombolla immobiliària. En la construcció, però en general a tots els sectors productius de l'economia espanyola, la política empresarial en temps d'expansió ha estat crear llocs de treball de baixa qualitat i baixa productivitat, i destruir-los en períodes de recessió. Una opció que pot generar beneficis a curt termini per l'estalvi salarial que suposa, però que produeix un efecte devastador en la solidesa empresarial quan aquesta es veu obligada a competir internacionalment, sense la cuirassa protectora dels contractes públics i de la normativa laboral espanyola.

Aquesta manera d'operar contrasta amb la dels empresaris d'economies altament competitives i amb un mercat laboral estable, com l'alemanya, la francesa o la britànica. Els seus empresaris estan habituats a competir en el lliure mercat, i per tant, a ser molt eficients en la gestió econòmica i de la mà d'obra, aprofitant-la al màxim però remunerant-la correctament per aconseguir la fidelitat del treballador al projecte, cercant noves oportunitats de negoci o renovant els seus productes i serveis si no són acceptats pel mercat.

A tall d'exemple, el salari mitjà d'un alemany l'any 2013 va ser de 45.170 euros, mentre que el d'un espanyol tot just va arribar als 26.000.

L'FMI posa deures. L'estratègia espanyola per respondre a la crisi, tant l'empresarial com l'estatal, ha fracassat. El resultat del gran pla espanyol ha estat una caiguda del PIB del 7% des del 2008, la destrucció d'ocupació en percentatges no vistos en altres economies avançades, la caiguda dels salaris i un creixement del deute públic que s'aproxima al desastre grec. Per aquest motiu, la Troica ha donat noves instruccions a Madrid, i en un informe que prepara el Fons Monetari Internacional arran d'una visita a l'Estat la setmana passada per analitzar els comptes públics espanyols, demana a l'executiu de Rajoy que incrementi els impostos especials i mediambientals, redueixi gradualment el tractament diferencial a l'IVA i les exempcions de l'IRPF i mantingui els salaris baixos, a més a més d'incentivar la contractació de treballadors poc qualificats mitjançant una rebaixa de les cotitzacions socials. També veu marge per a una rebaixa de l'impost de societats i reclama a la banca que limiti els dividends i redueixi costos.

I encara més, demana als ciutadans i l'executiu que continuïn el sacrifici, perquè “hi ha 5,9 milions de persones a l'Estat que no tenen feina, més de la meitat des de fa un any, i com a resultat d'això els ingressos mitjans de les llars es mantenen per sota dels nivells anteriors a la crisi. A més, les llars, les empreses i el govern “encara s'enfronten a fortes càrregues de deute”. Segons el document, “tots aquests esforços han de continuar per garantir que la recuperació és forta i duradora”.

Si per als ciutadans corrents l'FMI no proposa cap altra recepta que no sigui pagar més impostos i cobrar menys, per a les empreses insolvents demana a l'Estat que consideri la possibilitat d'introduir un règim d'insolvència “que permeti als deutors tenir un nou inici després d'haver renunciat als seus béns no exempts i un període substancial dels esforços de bona fe per pagar el deute pendent”.

Gemma Aguilera